บทที่ 1

บทนำ

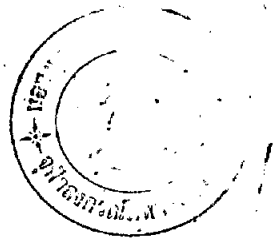

ความเป็นมาของปัญหา

ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า คำยืมภาษาอังกฤษที่ไทยรับมาใช้ในปัจจุบันมีเป็นจำนวนมากและยังคงเพิ่มจำนวนอยู่เสมอ ทั้งคำศัพท์ทั่วไปที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ศัพท์วิชาการสาขาวิชาเฉพาะต่าง ๆ ชื่อสินค้า และชื่อห้างร้าน แต่คำยืมภาษาอังกฤษเหล่านี้ยังไม่มีผู้รวบรวมและวิเคราะห์ว่ามีวิวัฒนาการอย่างไร ได้เปลี่ยนแปลงในด้านระบบเสียงจากภาษาเดิมอย่างไรบ้าง เสียงใดบ้างที่เป็นลักษณะร่วมของระบบเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทย ตลอดจนกำหนดการออกเสียงและการเขียนคำยืมภาษาอังกฤษให้เป็นที่พอใจของผู้ใช้ภาษา เพื่อให้เกิดความลงรอยกันในระหว่างผู้ใช้ภาษาทั้งในด้านการออกเสียงและการเขียน

ตัวอย่างคำยืมภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างกันในด้านการออกเสียง

ดอกเตอร์ (doctor) อาจออกเสียงแตกต่างกันได้ถึง 3 แบบ คือ ดอกเต้อร์ /dɔ́ktə̂:/ , ดอกเต้อร์ /dɔ̀ktə̂:/ และ ดอกเตอร์ /dɔ̀ktə̀:/

เทคโนโลยี (technology) อาจออกเสียงเป็น เท็คโนโลยี่ /thékno:lo:jî:/ และ เท็คโนโลยี /thékno:lo:ji:/

ฯลฯ

ตัวอย่างคำยืมภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างกันในด้านการเขียน

1. ถ่ายตัวอักษรตามภาษาเดิม ไม่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับเสียง เพราะภาษาอังกฤษไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผู้ใช้ภาษาบางคนจึงมีความเห็นว่าไม่ควรใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ให้รกรุงรัง การอ่านคำยืมภาษาอังกฤษจะอ่านอย่างไรก็ไม่ผิด ดังตัวอย่าง

" บอลล์ บิงโก ไบร์เลย์ บรีส บังเกอร์ เคปิน ชีชาร์ คาลิปเปอร์ โคลสอัพ คอกเทล โคล้ท เคลี เดกซโทรส ดราฟท์ ดรามา อีโก เอกซปอร์ต โฟกัส จิโกโล กรูป โจก เลคเชอร์ โมโนโปลี มอเตอร์ ออสการ์ " เป็นต้น

2. ถ่ายตัวอักษรตามภาษาเดิม แต่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์และเครื่องหมายอื่น ๆ ในภาษาไทยกำกับ เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาออกเสียงได้ใกล้เคียงภาษาเดิมมากที่สุด ดังตัวอย่าง

" แอ๊ปเป้ล บ๊าสเก้ตบอล บี๋ทรู้ท บั๊มพ์ เค้ก แค็ปซูล เซ็ลโล่ เช็ก ก๊อปปี้ คากร้อน เคลต้า ฟลิ้นท์โค้ท กีต้าร์ ฮ็อกกี้ แล็คเก้อร์ โลก๊ัส เม้คอั๊พ เมโลดี้ โอเว่อร์เหวท ปาร์เก้ พล็อต สเต๊ก สจ๊วต แทร็กเต้อร์ " เป็นต้น

3. ถ่ายตามเสียงภาษาเดิม โดยเขียนตามหลักอักขรวิธีไทย และออกเสียงตามหลักอักขรวิธีไทย ดังตัวอย่าง

" โบ (bow) แก๊บ (cap) เฟิน (fern) กรุส (gross) ปั๊ม (pump) เทอม (term) เป็นต้น

4. ถ่ายตัวอักษรและเสียงเป็นภาษาไทยตามความถนัดและความสามารถของผู้ใช้ภาษา ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การเขียนคำยืมภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปได้หลายแบบ ดังตัวอย่าง

แท็ททู (tattoo) อาจเขียนได้เป็น แท็ททู แท้ททู แท็ททู แท้ททู

ฯลฯ

ความไม่ลงรอยกันในการออกเสียงและการเขียนคำยืมภาษาอังกฤษ ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจใคร่จะรวบรวมและวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษว่ามีวิวัฒนาการอย่างไร ได้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านระบบเสียงต่างไปจากเสียงในภาษาเดิมอย่างไรบ้าง

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาลักษณะคำยืมและวิวัฒนาการการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย

2. เพื่อวิเคราะห์วิธีการเปลี่ยนแปลงลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยในด้านระบบเสียง และอิทธิพลของเสียงภาษาอังกฤษต่อระบบเสียงภาษาไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง " คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย " นี้ มีขอบเขตของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่นำมาวิจัยเป็นคำที่มีใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ศัพท์วิชาการสาขาวิชาเฉพาะต่าง ๆ ศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ในวรรณคดีและในหนังสือหลักภาษาต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อการค้นคว้าและวิจัย

2. ผู้วิจัยได้ยึดหลักการวิจัยตามแนวภาษาศาสตร์ทั่วไป (General linguistics)

3. ในการวิจัยเรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาและวิจัยคำยืมภาษาอังกฤษในระดับผู้ใช้ภาษาที่ได้รับการศึกษาภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะสามารถเปล่งเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง มิได้ศึกษาคำยืมภาษาอังกฤษในระดับชาวบ้านที่ไม่มีความรู้เรื่องภาษาอังกฤษ

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

1. คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ราชบัณฑิตยสถาน[1] ได้วางระเบียบวิธีทับศัพท์คำภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. การทับศัพท์ ให้ตอดอักษรในภาษาเดิมพอควรแก่การแสดงที่มาของศัพท์ โดยตัดตัวพยัญชนะที่ไม่จำเป็นออกได้ และเขียนในรูปที่อ่านได้สะดวกและสนิทในภาษาไทย

2. สระโดยปกติให้เขียนตามเสียงสระภาษาอังกฤษ แต่ถ้าคำใดเป็นคำภาษาปัจจุบันโดยเฉพาะ ก็ให้เขียนตามเสียงในภาษานั้น....

2. กำชัย ทองหล่อ[2] ได้กล่าวถึงสาเหตุและวิธีที่ไทยรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ ดังต่อไปนี้

1. สาเหตุที่ไทยรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เจริญแพร่หลายไปทั่วโลก เป็นสื่อสัมพันธ์ในการค้าขาย และการเผยแพร่วัฒนธรรมต่างๆ ของโลก ดังนั้น คำอังกฤษจึงแทรกซึมเข้าไปในภาษาของชาติต่าง ๆ รวมทั้งภาษาไทยด้วย โดยสรุปสาเหตุสำคัญไว้ 2 ประการ คือ เนื่องจากการค้าขาย และเนื่องจากการศึกษา

2. วิธีที่ไทยรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ มีหลายวิธี

2.1 ใช้ตามภาษาเดิม และออกเสียงตรงกับรูปที่เขียน เช่น ฟุต (foot) ลอนดอน (London) อเมริกา (America) วิตามิน (vitamin) กรัม (gram) ลินิน (linen) เบนซิน (benzene) ฯลฯ

---

[1] ราชบัณฑิตยสถาน, " ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องบัญญัติศัพท์ " ใน ความรู้ทางอักษรศาสตร์ (พระนคร : ราชบัณฑิตยสถาน, 2508), หน้า 209-220.

[2] กำชัย ทองหล่อ, " วิธีที่เรานำคำอังกฤษมาใช้," ใน หลักภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 4. (นครหลวงกรุงเทพธนบุรี : สำนักพิมพ์รวมสาส์น, 2515), หน้า 455-458.

2.2 ใช้ตามคำเดิม แต่ออกเสียงผิดกับรูปเขียนในภาษาไทย เช่น เมตร (metre) อ่านว่า เมด /mé:t/ เทคนิค (technique) อ่านว่า เท็กนิค หรือ เท็กหนิก /théknɪk, théknɪk/ เป็นต้น

2.3 เปลี่ยนคำและเสียงให้ผิดไปจากเดิม เช่น อังกฤษ (English) สาลี่ (trolly) แปบ (pipe) กรุส (gross) ปอนด์ (pound) เป็นต้น

2.4 ตัดรูปสระข้างท้ายคำ (ปัจจัย) ออก แล้วใช้คำไทยประกอบข้างหน้า เช่น ชาวนิวยอรค (New Yorker) ชาวยุโรป (European) ชาวอิตาลี (Italian) ชาวอเมริกา (American) เป็นต้น

2.5 เติมไม้ทัณฑฆาตลงที่พยัญชนะตัวสุดท้ายของคำ เพื่อบังคับไม่ให้ออกเสียง เช่น สวิตเซอรแลนด์ เป็น สวิตเซอรแลนด ไมล์ เป็น ไมล ออนซ์ เป็น ออนซ ดอลลาร์ เป็น ดอลลาร .... เป็นต้น

2.6 เติมไม้ทัณฑฆาตลงที่พยัญชนะซึ่งอยู่ในระหว่างคำ เช่น ชอล์ก เป็น ชอล์ก เปอร์เซนต์ เป็น เปอร์เซนต ฟิล์ม เป็น ฟิล์ม ... เป็นต้น

2.7 ตัดตัวตามที่เป็นพยัญชนะซ้ำกับตัวสะกดออก ตามหลักการเขียนอักษรซ้ำ เช่น ฟุตบอลล์ เป็น ฟุตบอล สวิสส์ เป็น สวิส ... เป็นต้น

2.8 เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์และไม้ไต่คู้ลงไปอย่างคำไทย เพื่อให้ออกเสียงชัดขึ้น เช่น กาซ แกซ เซ็ต โนต ช็อกโกแล็ต เช็ค เซ็น ฯลฯ

2.9 ใช้คำคงที่เช่นเดียวกับคำไทย คือ ไม่เปลี่ยนแปลงรูปอย่างภาษาเดิม ไม่ว่าจะเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ ชื่อคนหรือชื่อประเทศ ต้องใช้คำประกอบตามระเบียบของภาษาไทยอีกชั้นหนึ่ง เช่น "ฟุต" ตามหลักไวยากรณ์ไทยถือว่าเป็นคำกลาง ๆ ที่ยังมิได้แสดงจำนวนว่านอยหรือมาก จึงจัดเป็นเอกพจน์ ถ้าต้องการจะให้รู้ว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ ต้องมีคำประกอบเป็น หนึ่งฟุต สองฟุต หลายฟุต เป็นต้น คำ "ยุโรป" ก็เช่นเดียวกัน ถือว่าเป็นคำกลาง ๆ ถ้าต้องการจะให้เป็นคนหรือสถานที่ ก็เติมคำเช่นข้างหน้าเป็น ชาวยุโรป ทวีปยุโรป และคำอื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมากล่าวก็ควรเทียบเคียงใช้ตามนี้

3. บรรจบ พันธุเมธา[1] ได้กล่าวถึงคำยืมภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

---

[1]บรรจบ พันธุเมธา, " คำยืมภาษาอังกฤษ," ใน ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520), หน้า 43-49.

คำยืมภาษาอังกฤษนั้น เรานำมาใช้ 4 ลักษณะ คือ

1. ทับศัพท์
2. เสียงเปลี่ยนไป
3. สร้างคำขึ้นใหม่
4. ความหมายกลายไป

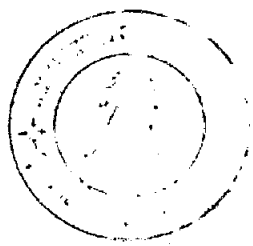

1. ทับศัพท์ การถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเท่าที่ปรากฏในพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน บางคำยังลักลั่นกันอยู่ ทั้งเสียงพยัญชนะตนและพยัญชนะสะกด เพราะในการทับศัพท์นั้น มีการถายเสียงลงเป็นตัวอักษร และการออกเสียงบางคำ ออกเสียงตามเสียงภาษาอังกฤษ แต่บางคำออกเสียงตามตัวอักษร

ตัวอย่างคำทับศัพท์

"กะรัต" (carat หรือ karat) เป็นมาตราชั่งน้ำหนักเพชรพลอย และเป็นเครื่องกำหนดความบริสุทธิ์ของทอง ทองบริสุทธิ์ หรือทองเนื้อดีเรียกทอง 24 กะรัต ถ้าเป็นทอง 14 กะรัต จะเป็นทองแท้เพียง 14 ส่วน เป็นโลหะอื่น 10 ส่วน

"แก๊ป" (cap) หมายถึง หมวกอย่างหมวกเด็ก หมวกผู้หญิงที่ตกแต่งด้วยลูกไม้ ถ้าเป็นของเด็กและผู้ชายใช้ มักไม่มีปีก แต่มีกะบังหน้า และยังหมายถึงปืนชนิดหนึ่งและเครื่องทำให้ระเบิดชนิดหนึ่ง มีประกายติดดินปืน

"ควินิน" (quinine) เราใช้เรียกชื่อยาแก้ไข้ทำจากเปลือกไม้ชิงโกนา (cinchona)

"กุลี" (coolie, cooly) หมายถึงคนที่รับจ้างทำงานหยาบ ๆ มีหาบหาม เป็นต้น

"ตัน" (ton) คือมาตราน้ำหนักและมาตราวัดของอังกฤษ

นอกจากนั้นยังมีคำทับศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ได้แก่ กัปตัน (captain) เกรน (grain) แกลลอน (gallon) กิโลกรัม (kilogram) กิโลเมตร (kilometre) โกโก้ (cocoa) เครดิต (credit) ช็อกโกแลต (chocolate) เชิ้ต (shirt) ชอล์ก (chalk) ซุป (soup) เต็นท์ (tent) เทอม (term) นอต (knot) เบนซิน (benzene) เบียร์ (beer) โบ (bow) โบนัส (bonus) เปก (peg)

เมล์ (mail) แร็กเกต (racket) สปริง (spring) สลุต (salute) ออฟฟิส (office) โอปอล (opal) ไอศกรีม (icecream) เป็นต้น คำทับศัพท์เหล่านี้ ออกเสียงไม่เหมือนเจ้าของภาษา เพราะส่วนมากไทยถายคำตรงตามตัวอักษร แลวออกเสียงตัวอักษรนั้นตามอักขรวิธีของไทย คือคำใดเป็นพยัญชนะเสียงสูง ก็ออกเสียงสูงตามนั้น หรือถาเป็นพยัญชนะสูงหรือกลางนำพยัญชนะต่ำเดี่ยว ก็ออกเสียงสูงตามพยัญชนะตัวนำ และการถายเสียงบางคำก็ตองตกแตงเติมเติมเพื่อใหออกเสียงสะดวกตามแบบไทย นอกจากนั้นเสียงภาษาอังกฤษบางเสียง ไทยออกเสียงไดไมตรงตามนั้นเมื่อเทียบกับเสียงภาษาไทย เชน เสียง sh บางเสียงก็ไมมีในระบบเสียงของไทย เชน g กับ z คำทับศัพท์ จึงออกเสียงและเขียนตางไป สรุปไดดังนี้

1.1 คำทับศัพท์ที่ออกเสียงตางไปตามตัวอักษร เชน c ภาษาไทยเขียนเป็น ก และ ค ก็ออกเสียงตามที่เขียน เชน โกโก (cocoa) ไอศกรีม (icecream) เครดิต (credit) เป็นตน ch และ sh ภาษาอังกฤษ ภาษาไทยจะออกเสียงเป็น ช ซึ่งเสียง ch และ sh ไมเหมือน ช ของไทยที่เดียว เชน ชอลก (chalk) เชิต (shirt) เป็นตน และ g และ z ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงที่ไมมีในระบบเสียงภาษาไทย เมื่อไทยแทนดวยเสียงใดก็ออกเสียงตามอักษรนั้น เชน แกลลอน (gallon) เกรน (grain) กรัม (gram) ซิป (zip) ซิกแซก (zigzag) เบนซิน (benzene) เป็นตน

1.2 คำทับศัพท์ที่เปลี่ยนแปลงการเขียนสะกดการันต์ไปบาง โดยการเติมไม้ทัณฑฆาตบนพยัญชนะที่ไมออกเสียงหรือตัดเสียงพยัญชนะที่ไมออกเสียงออก ใชเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับเสียง และใชไมไตคูเพื่อกำหนดเสียงสั้น

ตัวอยาง

ชอล์ก (chalk) ฟิล์ม (film) ฟาร์ม (farm) เมล์ (mail) เบียร์ (beer) ตอร์ปิโด (torpedo) บังกะโลว์ (bungalow) เต็นท์ (tent) โอปอล์ (Opal) โบ (bow) ฟาว (foul)

ก๊อก (cock = ก๊อกน้ำ, cork = จุกขวด ที่เรียกจุกก๊อก) แก๊ป (cap) โกโก้ (cocoa) เป๊ก (peg) กุ๊ก (cook) เชิ้ต (shirt) บรั่นดี (brandy)

ช็อกโกเลต (chocolate) แร็กเกต (racket) เต้นท์ (tent) เป็นต้น

1.3 คำทับศัพท์ที่เสียงเปลี่ยนแปลงไปเองตามอักขรวิธีของไทย

พยัญชนะ s ในภาษาอังกฤษ ภาษาไทย จะใช้ ส หรือ ซ ซึ่งเมื่อถ่ายทอดเป็นภาษาไทยแล้ว ไทยก็จะออกเสียงสูงตำตามอักขรวิธีไทย เช่น กงสุล (consul) โซดา (soda) ซุป (soup)

คำทับศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะอักษรสูงหรือกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เสียงพยัญชนะอักษรต่ำก็จะออกตามเสียงพยัญชนะนำ เช่น กะรัต (carat) สลุต (salute) สลัด (salad) เป็นต้น

คำทับศัพท์ที่มีพยัญชนะตนเป็นพยัญชนะควบกล้ำ บางคำออกเสียงควบกล้ำกันไม่สนิท เช่น บรั่นดี (brandy) มักจะออกเสียงเป็น บะหรันดี แต่บางคำก็ออกเสียงควบกล้ำได้สนิท เช่น เบรค (brake)

พยัญชนะตัวสะกดแม่จะเป็นพยัญชนะใดก็ต้องออกเสียงตามแบบตัวสะกดของไทย เช่น

ออกเสียงเป็น แม่กด : แก๊ส กาซ (gas) โบนัส (bonus) เชิ้ต (shirt) แร็กเกต (racket), เป็นต้น

ออกเสียงเป็น แม่กบ : แคป (cap) ซุป (soup)

ออกเสียงเป็น แม่กน : ฟุตบอล (foot-ball) โฮเต็ล (hotel)

2. เสียงเปลี่ยนไป คำที่เสียงเปลี่ยนไปนั้น เปลี่ยนไปในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

2.1 เปลี่ยนเสียงสระ เห็นได้ชัดว่าการเปลี่ยนแปลงเสียงสระนี้ส่วนมากเพื่อให้ออกเสียงสะดวกและฟังเป็นไทย ๆ โดยเฉพาะคำที่ใช้สระที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย เช่น เซ็น (sign) แปป (pipe) ทั้งนี้นาจะเป็นเพราะเสียงสระ ไอ ที่มีตัวสะกด เป็นเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย เสียงจึงกลายเป็น แอ บ้าง เอ บ้าง นอกจากนั้นยังมีคำที่อาศัยแนวเทียบนี้อีก คือ แฟ้ม (file) และ แถบ (tape)

2.2 การลากเข้าความ คำบางคำเสียงต่างไปมากจนกำหนดไม่ได้ว่ามาจากภาษาอังกฤษคำใด การเปลี่ยนแปลงเสียงนั้นเป็นการลากเข้าความ เพื่อให้คำนั้นมีเสียงอย่างคำไทย เช่น ปะเก็น (packing) หมายถึง แผ่นอัดสำหรับเครื่องจักร เครื่องยนต์, อีเตอ (beater) หมายถึง เครื่องทุบตอย เป็นต้น

2.3 ตัดพยางค์ เช่น ติว (tutor) หมายถึง สอนพิเศษนอกเหนือจากที่สอนหรือเรียนตามปกติ, เบอร์ (number) หมายถึง เลขที่, แอร์ (air-conditioner) บางทีเรียกเครื่องแอร์ หมายถึง เครื่องปรับอากาศ, ฟอร์ม (uniform) หมายถึง เครื่องแบบที่ทุกคนในวงการเดียวกันแต่งเหมือนกัน, โล (kilogram) กิโล (kilometre) เป็นต้น

3. สร้างคำขึ้นใหม่ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ใช้คำไทยแปลคำภาษาอังกฤษ บางทีไม่ใช่แปลโดยตรง แต่เป็นการใช้คำไทยแทนที่คำภาษาอังกฤษ บางคำต้องอาศัยคำบาลี สันสกฤตเข้าช่วยด้วย ตัวอย่างเช่น แผนปลิว (sheet) แผนผังหรือผัง (plan) แผนที่ (map) ไฟฉาย (torch) ภูมิหลัง (background) ความเครียด (strain) เครื่องพิมพ์ดีด (typewriter) เครื่องปรับอากาศ (air conditioner) แรงงานสัมพันธ์ (labour relations) เป็นต้น

3.2 ใช้คำภาษาบาลีสันสกฤตแปลคำภาษาอังกฤษ เช่น วารสาร (journal) นิตยสาร (periodicals) ศีลธรรม (morals) วัฒนธรรม (culture) ศีลธรรมจรรยา (morality) อนุรักษ์ (preserve) พัฒนาการ (development) วิวัฒนาการ (evolution) อุณหภูมิ (temperature) ธนาณัติ (money order) ภัตตาคาร (restaurant) ทักษะ (skill) เป็นต้น

3.3 ใช้คำภาษาบาลีสันสกฤตหรือคำไทยประสมกับคำภาษาอังกฤษ เช่น รถเมล์ (bus) รถมอเตอร์ไซค์ (motorcycle) เมลอากาศ (air mail) ผ้าลินิน (linen) ผ้าไนลอน (nylon) ไฟนีออน (neon light) แบบฟอร์ม (a form) การ์ดแต่งงาน (wedding-card) จะเห็นได้ว่าคำที่เป็นตัวตั้งบางตนจะบอกให้รู้ว่าคำภาษาอังกฤษที่ทับศัพท์นั้นคืออะไร เช่น ลินิน คือ ผ้าชนิดหนึ่ง ฟอร์ม เป็นแบบสำหรับกรอกรายการ เป็นต้น

4. ความหมายกลายไป

4.1 ความหมายขยายตัว หมายถึงคำยืมภาษาอังกฤษที่ไทยนำมาใช้อาจเพิ่มความหมายขึ้นมากกว่าเดิม หรือมีความหมายกว้าง ๆ ไม่เจาะจงก็ได้ เช่น

"กุดัง" (godown) นอกจากจะหมายว่าโรงเก็บสินค้าแล้ว ยังหมายถึง รถบรรทุกแบบหนึ่ง และโรงเก็บศพ อีกด้วย

"แฟน" (fan, fanatic) เป็นศัพท์สะแลง หมายความว่า ผู้หลงใหลในแชมเปี้ยนโดยเฉพาะในการกีฬา ในภาษาไทยหมายว่า คู่รักหรือสามีภรรยา ก็ได้ ผู้หลงใหลติดใจดาราประเภทต่าง ๆ ทั้งดาราภาพยนตร์ ดาราโทรทัศน์ ดาราวิทยุ ดารานักร้อง เพื่อนสนิท ลูกค้า ฯลฯ ก็ได้

"บังกะโล" (bungalow) ในภาษาอังกฤษหมายว่า เรือนแบบหนึ่ง มีเฉลียงกว้าง ชายคาลาด โดยมากชั้นล่างสูง แต่ภาษาไทยหมายถึงบ้านพักตากอากาศในฤดูโจร แบบใดไม่จำกัด

4.2 ความหมายแคบเข้า หมายความว่า ภาษาเดิมมีความหมายมาก แต่ในภาษาไทยใช้ความหมายน้อยลง หรือใช้ความหมายเดียว

ตัวอย่าง

"รีพอุร์ท" (report) ไทยใช้ในความหมายว่า รายงาน ส่วนความหมายว่าเสียงดังอย่างเสียงระเบิด ไทยไม่ได้นำมาใช้

4.3 ความหมายย้ายที่ เช่น

"สกรัม" (scrum) ความหมายเดิมหมายว่า เข้าแถวกอดคอเข้าแย่งลูกรักบี้ แต่ภาษาไทยใช้ในความหมายว่า จู้โจม หรือ รุม ซึ่งมักใช้ในการตอสู้ หรือ การกิน เป็นต้น

นอกจากนั้นยังได้กล่าวถึงการใช้สำนวนภาษาอังกฤษบางสำนวน และรูปลักษณะประโยคภาษาอังกฤษที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทยอีกด้วย

4. Dr. Dickason และ Niyomdasna[1] ได้รวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษไว้จำนวนหนึ่งประมาณ 1,200 คำ ในเอกสาร "English Loan-Words in Thai Especially as Used by Teachers and Students in Bangkok" โดยแบ่งคำยืมภาษาอังกฤษเหล่านั้นเป็น 24 ประเภท ดังนี้

1. สัตว์และนกต่าง ๆ (Animal and Birds)
2. เครื่องยนต์กลไก (Automotive, Mechanical)
3. วงการบิน (Aviation)
4. ศัพท์เกี่ยวกับพฤกษศาสตร์ (Botanical Terms)
5. ศัพท์ในวงการค้า (Business Terms)
6. ผ้า (สิ่งห่อ) (Clothes and Tailoring)

---

[1] David H. Dickason and Suvat Niyondasna, English Loan Words in Thai Especially as Used by Teachers and Students in Bangkok, [n.p., n.d.], pp. 1-42.

7. สิ่งหมดเปลือง (Consumer Goods)
8. เครื่องประทินผิว ประเทืองโฉม (Cosmetics)
9. ศัพท์การศึกษา (Education)
10. อาหาร (Foods)
11. รัฐบาล (Government)
12. บ้านเรือนและสิ่งประกอบ (House and Equipment)
13. ศัพท์วงการหนังสือพิมพ์ (Journalism)
14. การวัด (Measurements)
15. ศัพท์การแพทย์ (Medical Terms)
16. การทหาร (Military)
17. ดนตรี (Music)
18. ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพอื่นนอกเหนือจากการค้า (Occupations other than Business)
19. การถ่ายรูปและภาพยนตร์ (Photography, Cinema)
20. การพักผ่อนหย่อนใจ(สันทนาการ), ศิลปะ (Recreation, Arts)
21. ศาสนา (Religion)
22. วิทยาศาสตร์ (Sciences)
23. การกีฬา (sports and Games)
24. ศัพท์ประเภทที่ยังมิได้แยกประเภท (Unclassified)

นอกจากนั้นยังมีศัพท์ภาษาอังกฤษอีกจำนวนหนึ่งซึ่งผู้รวบรวมยังไม่แน่ใจว่าคนไทยใช้กันหรือไม่ จึงจัดรวบรวมไว้ว่าเป็นศัพท์ที่ยังสงสัยโดยเพิ่มไว้ท้ายศัพท์แต่ละประเภทนั้น

5. สุชิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์[1] ได้กล่าวถึงธรรมชาติของการหยิบยืมภาษาและคำยืมภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ภาษาทุกภาษาย่อมมีคำภาษาอื่นเข้าไปปะปน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร สื่อความคิดของมนุษย์และภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง การถ่ายทอดหยิบยืมกันไม่เป็นสิ่งเสียหายแต่ประการใด กลับจะทำให้ภาษามีคำใช้มาก สะดวกในการสื่อความหมายกัน ทำให้ภาษาเจริญงอกงามขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามธรรมชาติ

โดยธรรมชาติของการยืมคำ คำของภาษาที่ถูกยืมมามักจะถูกเปลี่ยนรูปคำ เสียงและความหมายในภาษาใหม่ เพื่อความสะดวกในการออกเสียง และเป็นไปตามลักษณะสำคัญของภาษาของผู้ยืม เว้นแต่ว่าคำที่ยืมไปนั้นจะออกเสียงสะดวกอยู่แล้ว และการเปลี่ยนแปลงเสียงจะมีมากน้อยก็แล้วแต่คำนั้น ๆ ถ้าคำใดไม่ต้องเปลี่ยนเสียงเลย เราเอามาใช้ตรงเสียงเดิม เรียกว่า การทับศัพท์ โดยตรง

การทับศัพท์ ทำได้หลายอย่าง

ทับศัพท์ตรง คือ ถ่ายอักษรมาตัวต่อตัว (transliteration) เช่น คำว่า ฟุตบอล

ทับศัพท์โดยตัดเสียงหรือเปลี่ยนเสียงเล็กน้อย เช่น กาว (glue) เหยือก (jug)

โดยการถอดออกเป็นคำใหม่ แปลเอาความ (Loan translation) เช่น telephone เป็น โทรศัพท์ Seminar เป็น สัมมนา เป็นต้น

สุชิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คำภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปน ในภาษาไทย ไว้ 9 ประการ คือ

---

[1]สุชิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, " คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย," ใน หลักภาษาไทย, พิมพ์ครั้งที่ 6. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2516), หน้า 14-79.

1. เจ้าของภาษาทั้งสองมีความสัมพันธ์กันทางเชื้อชาติ สัญชาติ และที่อยู่อาศัยตามสภาพภูมิศาสตร เช่น ดินแดนใกล้ชิดกัน อย่างเช่น ไทยภาคเหนือกับพม่า ลาว หรือไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับเขมร หรือไทยปักษ์ใต้กับมลายู เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ การอพยพโยกย้าย และการติดต่อทางการทูต การอพยพโยกย้ายนั้นทำให้ภาษาของเจ้าของถิ่นเดิมตกค้างอยู่หรือผู้โยกย้ายมาใหม่นำภาษาใหม่มาใช้

3. เกี่ยวข้องกันทางด้านการค้า เพราะชนชาติต่าง ๆ ได้เข้ามาค้าขายในประเทศไทย จึงต้องพูดจาตกลงกัน และการโฆษณาสินค้าก็ต้องใช้ภาษาเป็นสำคัญ จึงเกิดการหยิบยืมกันขึ้นทั้งที่จงใจและไม่รู้ตัว

4. ทางด้านศาสนา ผู้ที่ทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนา ต้องมีการสอนศาสนาโดยใช้ภาษาและหนังสือ จึงต้องศึกษาภาษาของกลุ่มชนที่จะสอนและผู้สอนต้องใกล้ชิดกับผู้เรียน จึงมีการถ่ายทอดภาษากัน

จะเห็นได้ว่า พวกมิชชันนารีชาวอเมริกันที่เข้ามาสอนศาสนาคริสต์ในประเทศไทยมีความสนใจภาษาไทยเป็นพิเศษ และได้ศึกษาค้นคว้าภาษาไทยอย่างแตกฉานจนสามารถเขียนตำราเกี่ยวกับภาษาไทยและประเทศไทยก็มาก

5. การรับเอาเครื่องมือเครื่องใช้ตลอดจนความรู้ทางวิชาการเฉพาะอย่างของชนชาติที่เจริญแล้วเข้ามา ชื่อและศัพท์เฉพาะวิชาบางคำจึงติดเข้ามาด้วย

6. ธุรกิจส่วนตัวของบุคคลระหว่างสองชาติ เช่น การวิวาห์ระหว่างคนต่างชาติกับคนไทย มิตรสหาย ผู้ที่ได้เกื้อกูลอุปการะกัน

7. การศึกษาของคนเจริญขึ้น ต้องใช้ภาษาของต่างชาติเพื่อกิจการเฉพาะอย่าง เช่น การศึกษาขั้นมหาวิทยาลัย ต้องใช้ตำราภาษาต่างประเทศประกอบ ไทยต้องเรียนวิชาการปกครองของอังกฤษและฝรั่งเศส เรียนวิชาการแพทย์และเครื่องกลของเยอรมัน เรียนวิชาเกษตรของนิวซีแลนด์ เรียนวิธีประกอบอาหารของจีนและญี่ปุ่น ในขณะเดียวกันชาวฝรั่งเศสอาจจะศึกษาโบราณคดีและสังคมไทย เพื่อประโยชน์ในการเรียน การสอนวิชานั้น ๆ ในมหาวิทยาลัยของเขา

8. มีการศึกษาภาษานั้น ๆ โดยตรง เพื่อประโยชน์ในการไปศึกษาต่อในต่างประเทศ ซึ่งข้อนี้เป็นเรื่องเด่นในปัจจุบัน

9. มีการศึกษาภาษาของกันและกัน เพื่อประโยชน์ในทางศึกษาภาษาโดยตรงของนักภาษาศาสตร์หรือนักนิรุกติศาสตร์และผู้สนใจ ซึ่งนี้แม้จะมีบุคคลส่วนน้อย แต่ก็มีอิทธิพลเหนือการหยิบยืมคำอยู่มาก เพราะคนกลุ่มนี้ล้วนเป็นผู้มีความรู้สูง และมีหน้าที่สอนประจำในสถาบันสำคัญ ๆ มีลูกศิษย์มากมายที่จะรับช่วงไปใช้ในสังคมที่แต่ละคนเกี่ยวของ

นอกจากนั้น ยังได้กล่าวถึงคำยืมภาษาอังกฤษว่า อังกฤษเข้ามาติดต่อกับไทย เมื่อ พ.ศ. 2155 เป็นต้นมา และภายหลังได้ทำสัญญาทางไมตรีและพาณิชย์กับไทย เมื่อ พ.ศ. 2398 จึงมีคำภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนในภาษาไทยมาก และได้ยกตัวอย่างคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยไว้ด้วย

ดวล (duel) กาว (glue) น้ำมะเน็ด (lemonade) คัดชู (court shoes) เหยือก (jug) ชุด (suit) เก (gay) ซุป (soup) เซ็น (sign) สตู (stew) สลุบ (sloop) ตอร์ปิโด (torpedo) ตัน (ton) สลัม (slum)[1] เป็นต้น

6. ประสิทธิ์ กาพย์กลอน[2] ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปรของภาษาไว้หลายประการ เช่น

1. การติดต่อแลกเปลี่ยนกันทางวัฒนธรรม การติดต่อกับชาวต่างประเทศทำให้ไทยเรารับเอาวัฒนธรรมต่าง ๆ เข้ามา ภาษาซึ่งใช้เรียกสิ่งต่าง ๆ ในทางรูปธรรมและนามธรรมก็ติดมากับวัฒนธรรมนั้น

ตัวอย่าง

ชื่อสัตว์และนกต่าง ๆ : อัลเซเชี่ยน (alsatian) ชิมแปนซี (chimpanzee) ยีราฟ (giraffe) นกอีมู (emu) กีวี (kiwi) ฯลฯ

ชื่อเครื่องยนต์กลไกและยานพาหนะ เช่น เรือบด (boat) รถบัส (Bus) โบกี้ (Bogie) จีป (Jeep) เมล์ (mail) แท็กซี่ (taxi) ฯลฯ

---

[1]เรื่องเดียวกัน, หน้า 92-93.

[2]ประสิทธิ์ กาพย์กลอน, " การเปลี่ยนแปรของภาษา," ใน การศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์, พิมพ์ครั้งที่ 2. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2519), หน้า 151-167.

ชื่อส่วนประกอบและอะไหล่รถยนต์ เช่น เบนซิน (benzene) เบรค (brake) คลัทช์ (clutch) เกียร์ (gear) ปั๊ม (pump) จุบ (tube) ฯลฯ

ชื่อเครื่องไฟฟ้า เช่น แอมแปร์ (ampare) แบตเตอรี่ (battery) เคเบิ้ล (cable) ชาจ (charge) ไดนาโม (dynamo) ฟิวส์ (fuse) ฯลฯ

ชื่อที่ใช้เรียกเกี่ยวกับวงการบิน เช่น แอร์โฮสเตส (air hostess) แอร์เมล์ (air mail) กราวนด์โฮสเตส (ground hostess) เจต (jet) ฯลฯ

ชื่อที่ใช้เรียกชื่อพืช เช่น เฟิน (fern) ฟอร์เก็ตมีน็อต (forget-me-not) มะฮอกกานี (mahogany) โอค (Oak) ปาล์ม (palm) แวนด้า (Vanda) ฯลฯ

ชื่อที่ใช้ในวงการธุรกิจ เช่น เอเย่นต์ (agent) บิล (bill) โบนัส (bonus) การด (card) แคชเชียร์ (cashier) เครดิต (credit) ฯลฯ

ชื่อที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย เช่น ชีฟอง (chiffon) ลินิน (linen) ไนล่อน (nylon) ออรลอน (orlon) เวสต์พ่อยนต์ (west point) บูต (boot) ฯลฯ

ชื่ออาหารต่าง ๆ และเครื่องดื่ม เช่น เบียร์ (beer) บรั่นดี (brandy) ช็อคโกแล็ต (chocolate) ครีม (cream) ซุป (soup) เคก (cake) ฯลฯ

ชื่อเกี่ยวกับกีฬาและการเล่นต่าง ๆ เช่น แบดมินตัน (badminton) ฟุตบอล (foot ball) กอล์ฟ (golf) ยิม (gym, gymnastics) โปโล (polo) ฯลฯ

ชื่อเครื่องดนตรี เช่น เบส (bass) เชลโล่ (cello) กีต้าร์ (guitar) ออรแกน (organ) ไวโอลิน (violin) ฟ็อกซ์ทร็อต (foxtrot) ฯลฯ

ชื่อที่ใช้เรียกสิ่งอื่น ๆ เช่น บาร์ (bar) บุค (book) คาสิโน (casino) คลับ (club) ดวล (duel) ฟลอ (floor) ฟลอโชว์ (floor show) ทิป (tip) ฯลฯ

2. การศึกษาและการติดต่อแลกเปลี่ยนกันในทางวิทยาการ การศึกษาและความเจริญทางด้านวิชาการสาขาต่าง ๆ ที่ศึกษากันทั่วโลก ทำให้ศัพท์วิชาเฉพาะติดต่อกับประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทยด้วย เช่น อะลูมิเนียม (aluminium) แอมโมเนีย (ammonia) บีกเกอร์ (beaker) เลนซ์ (lens) คาร์บอน (carbon) แคลคูลัส (calculus) คอร์ด (chord) โลกัส (locus) ฯลฯ

3. ความนิยม ความนิยมในภาษาต่างประเทศทำให้ใช้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น ในปัจจุบันนี้ ห้างร้านต่าง ๆ หรือชื่อสินค้ามักจะตั้งเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น เช่น นิวเทเลอร์ (new tailor) ไมอามี่ (miami) ยูนิเวอร์สบิวตี้ (Universe Beauty) ฯลฯ

4. การปะปนกันทางเชื้อชาติ เช่น คนไทยแต่งงานกับคนต่างประเทศ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษก็จะเข้ามาปะปนในภาษาไทย

5. อิทธิพลทางศาสนา เช่น ศาสนาคริสต์ เผยแผ่เข้ามาในประเทศไทย ศัพท์ทางศาสนาก็จะติดเข้ามาด้วย เช่น คาทอลิก (Catholic) คริสเตียน (Christian) คริสต์มาส (Christmas) บราเดอร์ (brother) กอนแวนต์ (convent) ฯลฯ

7. ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ[1] ได้กล่าวถึงอิทธิพลของภาษาฝรั่งต่อภาษาไทยในเรื่องเสียงและวงศัพท์ไว้ดังนี้

1. การออกเสียงหรือสำเนียง ที่พอเห็นได้ชัดคือคำว่า ฟรี (free) (โดยไม่คิดมูลค่า โดยไม่ต้องเสีย ค่าจ้างหรืออย่างอื่น) เสียงควบกล้ำ ฟร ไม่เคยมีในภาษาไทย ถ้าเรารับคำ "ฟรี" เข้ามาใช้ในภาษาไทย ก็จะเกิดเสียงควบกล้ำใหม่ขึ้น นอกจากนั้นผู้ใช้ย่อมวลชน คือ วิทยุกระจายเสียงนิยมใช้เสียงที่ไม่มีในภาษาไทยกันมาก เช่น ออกเสียง s ทายพยางค์ เช่น เท็นนิส คอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษ

---

[1] ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, " ภาษาฝรั่งมีอิทธิพลต่อภาษาไทย " สังคมศาสตร์ปริทัศน์, 2510. 5(1) : 60-69.

2. คำที่เกิดขึ้นใหม่ในภาษาไทยที่รับมาจากภาษาฝรั่ง นับแต่เริ่มติดต่อกับชาวตะวันตกหรือฝรั่ง ก็เริ่มรับคำใหม่ ๆ จากภาษาฝรั่งเขามาใช้ในภาษาไทย คำที่รับมารุ่นแรกโดยมากมาจากภาษาโปรตุเกส ส่วนคำภาษาอังกฤษที่ภาษาไทยรับมาใช้ ในสมัยต่อมาผู้เชี่ยนได้จำแนกเป็น 5 พวก ดังต่อไปนี้

พวกที่หนึ่ง เป็นศัพท์เทคนิคของพวกช่างเครื่องยนต์และช่างอื่น ๆ ที่ไม่ค่อยได้รับการศึกษา เสียงเพี้ยนไปจากภาษาเดิมมากจนยากที่จะเดาได้ เช่น สะกรูไร (screw driver) ปะเก็น (packing) เก (gauge) และโช้คอั้บ (shock absorber) คำ "วันเวย์" (one way) เป็นคำที่กำลังจะเพี้ยนไปเป็น "วนเว" ส่วนคำว่า "จาระบี" อาจจะมาจากคำว่า "jelly" ก็ได้

พวกที่สอง เป็นคำยืมที่ใช้ในภาษาพูดของคนทั่วไปทั้งผู้ได้รับการศึกษาและไม่ได้รับการศึกษา คำเหล่านี้เสียงไม่ค่อยเพี้ยนไปจากเดิม แต่ความหมายอาจต่างไปจากเดิมบ้าง เช่น คำว่า แฟน (fan ย่อจาก fanatic) ความหมายขยายกว้างกว่าความหมายเดิมในภาษาอังกฤษมาก ในภาษาเดิมเป็นภาษาพูดเหมือนกัน มีความหมายถึงผู้สนใจกับนักแสดงภาพยนตร์ ตัวละครหรือนักร้อง นักกีฬา ฯลฯ แต่ในภาษาไทยมีความหมายไปเป็นคู่รัก จนกระทั่งถึง ชายชู้หรือ เมียลับ อีกคำหนึ่งคือ พาร์ทเนอร์ (partner) คำนี้ความหมายแคบลง คำเดิมในภาษาอังกฤษมีความหมายถึงผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น การค้าหรือกิจการอื่นก็ได้ แต่ในภาษาไทยหมายถึงหญิงที่มีอาชีพเป็นคู่เต้นรำและยินดีรับบริการอย่างอื่นนอกเหนือจากการเต้นรำเป็นบางครั้งแก่บางคน เป็นต้น

พวกที่สาม คำทั่ว ๆ ไป ที่ใช้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เสียงผิดเพี้ยนไปจากภาษาเดิมเล็กน้อย เช่น ไมโครโฟน เซ็น คอลัมน์ ฟอร์ม เป็นต้น คำเหล่านี้อาจเป็นคำยืมชั่วคราว ถ้ามีผู้บัญญัติคำไทยขึ้นใช้แทนจนเป็นที่ถูกใจแล้ว คำยืมเหล่านี้ก็สูญหายไป เช่น คำว่า มินิท บางคนก็แปลงไปเป็น พินิจ ต่อมาภายหลังมีคำว่า นาที เกิดขึ้น คำว่า มินิท หรือพินิจ ก็หายไป

พวกที่สี่ เป็นศัพท์วิชาการ เช่นใช้ในวิชาวิทยาศาสตร์ ผู้ใช้เป็นคนที่ได้รับการศึกษา นำมาใช้ในวิชาการ คำประเภทนี้จะเพิ่มจำนวนขึ้นตามความเจริญทางด้านวิชาการ เช่น ออกซิเจน ไนโตรเจน คาร์บอนไดออกไซด์ เป็นต้น

พวกที่ห้า เป็นศัพท์ที่ใช้ในหมู่คนที่รู้จักภาษาอังกฤษดีหรือผู้ที่ได้รับการศึกษาชั้นสูง แต่ไม่ค่อยพยายามจะใช้ภาษาไทย แม้ว่าคำยืมภาษาอังกฤษประเภทนี้จะมีคำภาษาไทยใช้อยู่แล้วก็ตาม เช่น โซเชี่ยล (social) ผู้ที่นิยมใช้จะออกเสียงเพี้ยนจากภาษาเดิมและเพิ่มความหมายให้คำนี้ด้วย ภาษาเดิมแปลว่า อันเนื่องมาแต่ Society แต่ผู้ใช้ในภาษาไทยใช้ในความหมายไปถึงการเข้ากับเพื่อนฝูง

เช่น พูดว่า โรงเรียนไม่ค่อยดี ถ้าจะใช้ว่า การสังคมไม่ค่อยดี ก็จะมีความหมายใกล้เคียงกัน อีกคำหนึ่งคือ ดีไซ (design) มักจะใช้ในวงการก่อสร้าง ถ้าจะใช้คำภาษาไทยว่า "ออกแบบ" ก็จะได้ความหมายเท่ากัน แต่ผู้ใช้กลับไม่ใช้คำไทย

นอกจากการรับคำใหม่จากภาษาฝรั่งเข้ามาใช้ในภาษาไทยจนเป็นคำไทยไปแล้ว ยังมีคำอีกจำพวกหนึ่ง คือชื่อเฉพาะ ซึ่งในปัจจุบันนิยมใช้ตั้งชื่อร้านค้าและชื่อสัตว์เลี้ยง เช่น สุนัข เป็นต้น

ฉบับ 8. ส. เชื้อหอม[1] ได้กล่าวถึงการเขียนทับศัพท์คำภาษาอังกฤษไว้ว่า

> การเขียนทับศัพท์คำภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้นมิได้เทียบเสียงสระและวรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามอักขรวิธีไทย โดยอ้างว่า ภาษาอังกฤษไม่มีวรรณยุกต์จะเขียนอย่างไรยอมได้ไม่ต้องคำนึงถึงสระและวรรณยุกต์ และยังมีคนอ้างต่อไปอีกว่าเขียนกันมาแต่ดึกดำบรรพ์แล้ว ไม่จำเป็นต้องใส่วรรณยุกต์ ส. เชื้อหอม ได้กล่าวว่า ข้ออ้างเหล่านั้นเป็นความจริง แต่ครั้งแรก ๆ นั้น คนไทยเรายังฟังสำเนียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจนเพราะเป็นภาษาใหม่ที่ไทยรับมาใช้ เช่น "สะเตชั่น" คนไทยก็ออกเสียงว่า "สะเตแชน" หรือ คำ "เทเลกราฟ" คนไทยก็ออกเสียงว่า "ตะแล็บแกป" ต่อมาเมื่อคนไทยเข้าใจเสียงภาษาอังกฤษดีขึ้น ก็ควรเขียนทับศัพท์คำภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามลักษณะภาษาไทย ไม่สมควรที่จะปล่อยให้เหมือนเดิม

ส. เชื้อหอม ได้ยกตัวอย่างคำภาษาอังกฤษที่คนไทยเขียนทับศัพท์ได้ถูกต้องก็มีอยู่ เช่น

พาเหรด (parade) พวงหรีด (wreath) โจหลุยส์ (Jo Louis)
อาเขต (arcade) อาหรับ (Arab) อิหร่าน (Iran) กราฟ (graph)
เป็นต้น แต่ยังมีคำอีกเป็นจำนวนมากที่เขียนไม่ถูกต้องตามลักษณะภาษาไทย ซึ่งควรจะแก้ไขให้ถูกต้อง ดังต่อไปนี้

---

[1] ส. เชื้อหอม, " ไทยไม่ซื่อถึงคำภาษาไทย," อักษรศาสตร์พิจารณ์ 2 (เมษายน-พฤษภาคม 2518) : 31-36.

เอฟ (F)	ควรเขียนเป็น	เอ็ฟ	เอช (h)	ควรเขียนเป็น	เอ็ช
เอส (S)	"	เอส	เอกซ์(x)	"	เอ็กซ์
ออฟเซท	"	ออ็ฟเส็ท	อาท(ยากันยุง)	"	อ็าท
อาร์ต(ศิลป์)	"	อ็าร์ต	ออสการ์	"	ออ็สก้าร์
ออสเตรเลีย	"	ออ็สเตรเลีย	อาฟริกา	"	อ็าฟริกา
บรีส	"	บรี็ส	บิก	"	บิ็ก
บาเบอร์	"	บาเบ้อร์	เบนซ์	"	เบ็นซ์
ดัทสัน	"	ดั็ทสัน	ดอกเตอร์	"	ด็อกเต้อร์
โพมา	"	โพ็มา	พลาสติก	"	พล้าสติก
แท็ตทู	"	แท็็ตทู	เทเลอร์	"	เทเลอร์
ทีชเชอร์	"	ที้ชเชอร์	เทคนิค	"	เท็คหนิก
เทคโนโลยี	"	เท็คโนโลยี่	แท็กซี่	"	แท็็กซี่
เทเลกราฟ	"	เทเลกร็าฟ	แทรกเตอร์	"	แทร็กเต้อร์
เธียร์เตอร์	"	เธียร์เต้อร์	คอร์ท	"	ขอร์ต
ชอล์ก	"	ช็อล์ก	แชมป์	"	แช้มป์
ชาร์ป	"	ช้าร์ป	เฟรช	"	เฟร็ช
แฟ็บ	"	แฟ็บ	ฟอร์ด	"	ฝอร์ด
เฟียต	"	เฟี้ยท	แฟลต	"	แฝล็ต
เฟอร์นิเจอร์	"	เฟอร์นิเจ้อร์	เฟดเดอร์	"	เฟ็ดเด้อร์
ซูกัส	"	ซูกั็ส	ซิเคล็ทส์	"	ซิเซล็ทส์
ไซโก	"	ไซโก้	สโคป	"	สโค้ป
ซันไลท์	"	ซันไล้ท์	ซุปเปอร์	"	ซุปเป้อร์
สกาลา	"	สกาล่า	เซาท์แปซิฟิค	"	เซ้าท์แปซิฝิค
ฮาร์ดแวร์	"	ฮ้าร์ดแวร์	แมนชอพ	"	แมนช็อพ
มิโด	"	มิโด้	แมกแฟกเตอร์	"	แม็กแฟ็กเต้อร์

มอเตอร์	ควรเขียนเป็น	มอเต้อร์	มอคโคนา	ควรเขียนเป็น	ม็อคโคน่า
น็อต,นอต	"	น็อต	นิวยอร์ค	"	นิวย้อร์ค
ลอร์ด	"	หลอร์ด	แลป	"	แหล็ป
สิโค	"	สิโค้	เรดเดอร์	"	เร้ดเด้อร์
โรเตอร์	"	โรเต้อร์	ไวท็อป	"	ไวท์อป
วอเตอร์	"	วอเต้อร์	ยุโรป	"	ยุโหรป

ฯลฯ

ส. เชื้อหอม ได้ชี้ให้เห็นว่า คำที่ไทยเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น มีคำที่เขียนได้ถูกต้องตามลักษณะภาษาไทยอยู่บ้างแล้ว ก็ควรจะใช้เป็นแนวเทียบในการเขียนคำยืมภาษาอังกฤษให้เป็นแนวเดียวกันทั้งหมด

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นลำดับขั้น ดังนี้

1. สำรวจเอกสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และหนังสืออื่น ๆ เพื่อพิจารณาว่าได้มีผู้วิจัยเรื่องนี้ไว้อย่างไรบ้างแล้ว

2. ค้นคว้าและเก็บรวมรวมข้อมูลคำภาษาอังกฤษทั้งที่ปรากฏหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษร และที่ใช้สื่อสารด้วยวิธีอื่นในปัจจุบัน

ข้อมูลได้มาจากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้

2.1 พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493

2.2 พจนานุกรมภาษาอังกฤษ-ไทย

2.3 พจนานุกรมศัพท์บัญญัติเฉพาะวิชาสาขาต่าง ๆ

2.4 หนังสือหลักภาษาไทยและภาษาศาสตร์

2.5 เอกสารต่าง ๆ ของทางราชการ

2.6 วรรณคดีและวรรณกรรมต่าง ๆ

2.7 สื่อมวลชนต่าง ๆ

2.8 คำอ่านภาษาอังกฤษได้จากหนังสือ "Everyman's English Pronouncing Dictionary" ของ Daniel Jones ส่วนคำอ่านและความหมายของคำที่ไทยนำมาใช้ได้จากสื่อมวลชนต่าง ๆ บุคคล และพจนานุกรม (ดูรายละเอียดในบรรณานุกรม)

3. บันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่รวบรวมได้ เช่น คำภาษาอังกฤษและคำอ่าน คำที่ไทยนำมาใช้และคำอ่าน ความหมายเฉพาะที่ใช้ในภาษาไทย ลงในบัตรคำ

4. ศึกษาวิวัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงสมัยรัชกาลที่ 5

5. ศึกษาวิธีการนำมาใช้และการเปลี่ยนแปลงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยสมัยปัจจุบันในเรื่องระบบเสียง และการประกอบรูป

6. ศึกษาคำภาษาอังกฤษว่ามีอิทธิพลต่อภาษาไทยอย่างไร ในด้าน

6.1 เพิ่มหน่วยเสียง

6.2 เพิ่มคำและวิธีการประกอบรูปคำ

<u>ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้</u>

1. งานวิจัยนี้จะช่วยให้ทราบว่าคนไทยมีวิธีการเปลี่ยนแปลงคำภาษาอังกฤษที่รับมาใช้อย่างไรบ้างในแต่ละยุคแต่ละสมัย

2. งานวิจัยนี้จะช่วยให้เห็นอิทธิพลของภาษาอังกฤษต่อระบบเสียงและการประกอบรูปคำในภาษาไทย

3. งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการออกเสียงและการเขียนคำภาษาอังกฤษที่ไทยยืมมาใช้ให้มีระเบียบ และอยู่ในมาตรฐานเดียวกัน

4. งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่ไทยยืมมาใช้ได้ศึกษาและวิเคราะห์ผลการยืมคำภาษานั้น ๆ ต่อไป